

Nr 44

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om skattefinansiering av socialförsäkringsförmånerna.

Bevillningsutskottet har till behandling i ett sammanhang upptagit följande motioner, nämligen

I) de likalydande motionerna I:455 av herr *Bengtson m. fl.* och II:543 av herr *Hedlund m. fl.*, vari hemställts,

1) att riksdagen måtte besluta att folkpensionsavgift, såvitt gäller äkta makar och ensamstående med barn, från och med den 1 januari 1963 må utgå endast då den till statlig inkomstskatt taxerade inkomsten uppgår till 4 800 kronor och därvid enligt i motionerna angivna avtrappningsregler intill dess avgiften uppgår till eljest gällande procentsats för folkpensionsavgiften, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta härför erforderligt författningsförslag;

2) att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att frågan om skattefinansieringen av de grundläggande socialförsäkringsförmånerna måtte hänskjutas till allmänna skatteberedningen för utredning i enlighet med vad i motionerna anförts;

3) att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att frågan om särskild kompensation till främst övre Norrland för dess speciella avstånds- och klimatkostnader måtte utredas i enlighet med vad i motionerna anförts; samt

4) att riksdagen även i övrigt måtte beakta vad i motionerna anförts; ävensom

II) de likalydande motionerna I:474 av herrar *Öhman* och *Lager* samt II:537 av herr *Hagberg m. fl.*, vari hemställts,

1) att gränsen för påförande av folkpensionsavgift och sjukförsäkringsavgift bestämmes till 4 500 kronor, taxerad inkomst; samt

2) att en skyndsam utredning genomföres, eventuellt genom allmänna skatteberedningen, med syfte att framlägga förslag om att socialförsäkringsavgifterna helt slopas.

Motionerna I:455 och II:543 har såvitt angår frågan om påförande av folkpensionsavgift hänvisats till lagutskott och i övrigt till bevillningsutskottet, som i förevarande betänkande behandlar motionerna endast i vad de avser skattefinansieringen av socialförsäkringsförmånerna och därmed sammanhängande frågor.

Motionerna I:474 och II:537 har hänvisats till lagutskott såvitt avser gränsen för påförande av folkpensionsavgift och sjukförsäkringsavgift och i övrigt till bevillningsutskottet.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför inte lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I:474 och II:543.

Gällande bestämmelser

Sjuk- och moderskapsförsäkringen

Den allmänna sjukförsäkringen, som regleras i lagen den 3 januari 1947 om allmän sjukförsäkring, är avsedd att vid sjukdom bereda sjukhjälp dels i form av ersättning för sjukvård, dels i form av för dag beräknad ersättning i penningar. Försäkringen sker i allmän sjukkasse och är till övervägande del obligatorisk. Med vissa undantag skall envar i riket bosatt svensk medborgare samt envar här bosatt och mantalsskriven utlänning genom medlemskap i sjukkasse vara försäkrad enligt lagen fr. o. m. ingången av kalendermånaden efter den varunder han fyllt 16 år.

Sjukvårdsförsäkringen omfattar samtliga sjukkassem medlemmar samt, med vissa smärre undantag, deras barn under 16 år. Dessutom är övriga barn, som skulle varit sjukkassem medlemmar, om man bortser från åldersvillkoret, sjukvårdsförsäkrade. Förmånerna utgöres av ersättning för utgifter för läkarvård och sjukhusvård ävensom i samband därmed företagna resor.

Sjukpenningförsäkringen omfattar samtliga sjukkassem medlemmar med minst 1 200 kr i årsinkomst av förvärvsarbete. Dessutom är vissa kvinnliga medlemmar sjukpenningförsäkrade, oaktat de inte uppnår denna inkomst (den s. k. hemmafruförsäkringen). Förmånerna utgöres av grundsjukpenning och tillägssjukpenning.

Den obligatoriska sjukförsäkringen finansieras genom sjukförsäkringsavgifter, arbetsgivarbidrag och statsbidrag. Sjukförsäkringsavgift erlägges av sjukkassem medlemmarna och innefattar avgift för sjukvårdsförsäkringen, avgift för försäkringen för grundsjukpenning och avgift för försäkringen för tillägssjukpenning. Avgift för sjukvårdsförsäkringen skall erläggas av medlem, vars till statlig inkomstskatt taxerade inkomst vid taxering året näst efter det år avgiften avser bestämts till minst 1 200 kr, dock icke av den som vid utgången av sistnämnda år upphört att vara medlem eller fyllt 67 år eller den som för december månad samma år ägt uppbära folkpension i form av invalidpension eller sjukbidrag. Avgift för försäkringen för grundsjukpenning, som skall avse även barntillägg, skall erläggas av medlem, som vid utgången av det år avgiften avser är försäkrad för sådan sjukpenning och vars till statlig inkomstskatt taxerade inkomst vid taxering nästföljande år bestämts till minst 1 200 kr. Avgift för försäkringen för tillägssjukpen-

ning skall erläggas av medlem, som under den månad avgiften avser eller del därav är försäkrad för sådan sjukpenning.

Arbetsgivare är skyldig bidra med, såvitt gäller sjukvårdsförsäkringen, 0,25 procent och beträffande tilläggssjukpenningförsäkringen 0,85 procent av den lön i penningar eller naturaförmåner, som arbetsgivaren under året utgivit till sådana hos honom anställda arbetstagare, som är obligatoriskt yrkesskadeförsäkrade. Härvid skall hänsyn inte tas till arbetstagare, vars lön under året ej uppgått till 300 kr, och ej heller till arbetstagares lön i den mån den överstiger 15 000 kr för år räknat.

Statsbidrag utgår i form av sjukhjälsbidrag, medlemsbidrag, avgiftsbindningsbidrag och avgiftsersättningsbidrag.

På grund av den obligatoriska sjukförsäkringen utger de allmänna sjuk-kassorna även moderskapshjälp enligt bestämmelser i lagen den 21 maj 1954 om moderskapshjälp. Moderskapshjälp utgöres av ersättning för förlös-ningsutgifter samt moderskapspenning. Moderskapshjälp finansieras på liknande sätt som den allmänna sjukförsäkringen. Arbetsgivarbidraget utgår med 0,04 procent av samma belopp som det på vilket arbetsgivarbidraget till sjukförsäkringen beräknas. Även statsbidrag utgår.

Folkpensioneringen

Huvudbestämmelserna om folkpensioneringen finns i lagen den 29 juni 1946 om folkpensionering. Folkpension utgår till här i riket mantalskriven svensk medborgare, under förutsättning att han fyllt 16 år. Enligt överens-kommelser med andra stater kan i viss omfattning folkpension utgå till utlänningar. Förmånerna utgöres av ålderspension, invalidpension, sjukbi-drag, änkepension och hustrutillägg. De förhöjes med hänsyn till föränd-ringarna i penningvärdet med indextillägg. Vidare har förmånerna förhöjts med s. k. standardtillägg. Dessutom utgår i vissa fall ytterligare tillägg.

Folkpensioneringen kompletteras med barnpensioner och särskilda barn-bidrag.

Kostnaderna för folkpensionerna liksom för barnpensionerna bestrides av staten, dock med bidrag av kommunerna såvitt angår vissa förmåner. Staten tillgodogör sig vidare de folkpensionsavgifter, som upptages i sam-band med de allmänna skatterna, samt den årliga avkastningen av folk-pensioneringsfonden.

Såsom bidrag till statens kostnader för de i folkpensioneringslagen stad-gade förmånerna skall i princip varje svensk medborgare i åldern 18—66 år erlægga pensionsavgift för varje år, då för honom beräknats till statlig inkomstskatt taxerad inkomst. Den som under året näst före taxeringsåret inte varit mantalskriven i Sverige eller som för december månad året näst före taxeringsåret ägt uppbära invalidpension eller sjukbidrag eller som av-lidit före årets ingång är befriad från pensionsavgift. Avgiftsbefrielse gäller

också för den för vilken den till statlig inkomstskatt taxerade inkomsten inte uppgår till 1 200 kr eller, om han är gift och skall taxeras enligt för sådan skattskyldig gällande bestämmelser samt andre maken inte är fritagen från skyldighet att erlägga pensionsavgift, makarnas till statlig inkomstskatt beräknade taxerade inkomster sammanlagt inte uppgår till minst 1 200 kr. Enligt beslut vid 1961 års höstriksdag har fr. o. m. 1963 års taxering gränsen för påförande av folkpensionsavgift höjts till 2 400 kr, taxerad inkomst.

Pensionsavgiften är fr. o. m. den 1 januari 1959 4 procent av den avgiftspliktiga till statlig inkomstskatt taxerade inkomst. Emellertid gäller att makar, som båda är avgiftspliktiga och taxeras enligt för gift skattskyldig gällande bestämmelser, skall erlägga avgift med sammanlagt högst 600 kr. Därvid skall iakttagas att, om vardera makens taxerade inkomst överstiger 7 500 kr, envar påföres pensionsavgift med 300 kr. Om endast den ene makens taxerade inkomst överstiger 7 500 kr, minskas i förekommande fall dennes avgift så att sammanlagda beloppet av makarnas pensionsavgifter ej överstiger 600 kr. Andra avgiftspliktiga erlägger avgift med högst 600 kr. Av de angivna avgiftsmaxima framgår, att avgift i princip beräknas å högst 15 000 kr, taxerad inkomst, såväl för ogift och därmed jämställd som för makar gemensamt.

Tilläggs pensioneringen

Tilläggs pensioneringen enligt lagen den 28 maj 1959 om försäkring för allmän tilläggspension är avsedd att bereda ålderspension, förtidspension och familjepension utöver folkpension. Lagen trädde i kraft den 1 januari 1960. Pensioner skall börja utgå år 1963. Försäkrad enligt lagen är varje svensk medborgare fr. o. m. det kalenderår varunder han fyller 16 år. Dessamma gäller här i riket mantalsskrivna utlänningar. Dessutom omfattar försäkringen dem som på grund av att de tidigare varit svenska medborgare eller här mantalsskrivna utlänningar tillgodoräknats s. k. pensionspäng.

Tilläggs pensioneringen finansieras genom avgifter, vilka inflyter till allmänna pensionsfonden. Även avkastningen av fondmedlen får användas till att bestrida utgifterna för försäkringen. Avgifterna skall vara så avvägda, att de i förening med andra tillgängliga medel förslår till bestridande av pensionsutbetalningar, förvaltningskostnader och andra försäkringen åvilande utgifter ävensom till den fondering som finns erforderlig. Konungen och riksdagen fastställer periodvis procentsats för avgifterna till försäkringen. Procentsatserna utgör för 1960 tre, för 1961 fyra, för 1962 fem, för 1963 sex och för 1964 sju.

Såvitt gäller inkomst av anställning erlägges avgifterna av arbetsgivarna, medan avgifter på inkomst av annat förvärvsarbete betalas av de försäkrade själva. Arbetsgivaravgiften beräknas kollektivt å summan av vad ar-

betsgivare under året utgivit i lön, sedan därifrån dragits dels ett belopp, motsvarande det på visst sätt beräknade basbeloppet multiplicerat med det genomsnittliga antalet arbetstagare under året, dels för varje arbetstagare sådan del av lön, som för år räknat överstigit $7\frac{1}{2}$ gånger basbeloppet. Vidare skall vid beräkningen av arbetsgivaravgift bortses från dels arbetstagare, som vid årets ingång uppnått 65 års ålder, dels arbetstagare, vars lön icke under året uppgått till 300 kr.

Förslaget till lag om allmän försäkring, m. m.

I proposition nr 90 till innevarande års riksdag föreslås att sjuk- och moderskapsförsäkringen, folkpensioneringen och tilläggs pensioneringen fr. o. m. den 1 januari 1963 sammanföres i en lag om allmän försäkring till ett enhetligt system, som ger den enskilde skydd mot inkomstbortfall vid sjukdom och barns börd, ålderdom, invaliditet och försörjarens frånfälle. Vidare föreslås vissa höjningar och förbättringar av socialförsäkringsförmånerna. Kostnaderna för sjuk- och moderskapsförsäkringen skall enligt förslaget i propositionen liksom hittills fördelas mellan de försäkrade, arbetsgivarna och staten. De föreslagna reformerna föranleder viss höjning av de försäkrades egna avgifter, i propositionen beräknad till 30 kr om året per avgiftspliktig. Vidare föreslås en höjning av inkomstgränsen för skyldighet att erlägga avgift till sjukvårdsförsäkring till 2 400 kr, taxerad inkomst. Avgift för grundsjukpenningförsäkring avses inte längre skola bero av den försäkrades taxerade inkomst utan uttas av den som är försäkrad för sådan sjukpenning. Arbetsgivarnas bidrag föreslås skola utgöra 1,5 procent av löner upp till 22 000 kr. Beträffande folkpensionskostnadernas fördelning mellan staten och kommunerna föreslås vissa justeringar, som skall gälla tills vidare i avvaktan på en slutlig lösning av kostnadsfördelningsfrågan. Denna fråga avses skola avgöras i samband med en allmän omprövning av grunderna för de skatteunderlagsgraderade kommunbidragen. Utredning härom pågår för närvarande inom 1958 års skatteutjämningskommitté.

Vid ett bifall till de i propositionen nr 90 framställda förslagen beräknas sjukförsäkringskassornas totala utgifter för den allmänna sjukförsäkringen m. m. för budgetåret 1962/63 till 1,5 miljard kr och statsbidragen för samma budgetår till omkring 320 milj. kr. Vidare beräknas statens kostnader för folkpensionerna för budgetåret 1962/63 till omkring 2,9 miljard kr. Kommunernas bidrag till folkpensioneringen för samma budgetår beräknas till ca 540 milj. kr.

I årets statsverksproposition har riksrevisionsverket beräknat debiteringen av folkpensionsavgifterna vid 1962 års taxering till omkring 1,2 miljard kr. Verket har vidare uppskattat debiteringen av sjukförsäkringsavgiften vid 1962 års taxering till 560 milj. kr.

I slutet av år 1959 tillkallades en särskild utredningsman med uppgift att utreda frågan om sättet för folkpensioneringens finansiering och därmed sammanhängande spörsmål. Utredningen, som framlades i maj 1960, behandlade en rad åtgärder, syftande till en ökad avgiftsfinansiering inom folkpensioneringen, såsom höjning av folkpensionsavgiften, höjning av maximigränsen för avgiftsplikten, införande av en minimiavgift samt slopande av avdragsrätten för folkpensionsavgiften vid beskattningen. Utredningsmannens förslag som remissbehandlats har ännu inte föranlett någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Frågans tidigare behandling

I motionerna I:729 och II:868 vid 1961 års riksdag yrkades att frågan om skattefinansiering av de grundläggande socialförsäkringsförmånerna måtte bli föremål för utredning inom allmänna skatteberedningen. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 79 anförde bevillningsutskottet i anledning härav följande.

Enligt utskottets mening är det angeläget att frågan om övergång till skattefinansiering av avgifterna för socialförsäkringarna övervägs. Utskottet vill för sin del erinra om att det i direktiven för allmänna skatteberedningen uttalats, att vid översynen av skattesystemet bör övervägas huruvida ett eventuellt ökat uttag av indirekta skatter bör ske i samband med motsvarande reduktion av direkta skatter och obligatoriska försäkringsavgifter. Frågan om en ökad skattefinansiering av socialförsäkringsavgifterna kan således väntas bli föremål för överväganden inom allmänna skatteberedningen. Att på förhand binda utredningen vid en viss lösning, vilket motionärerna önskar, bör enligt utskottets mening inte ifrågakomma.

Motionerna

Av innehållet i de förevarande motionerna må här återges följande.

I de likalydande *motionerna I:455 och II:543* anföres bl. a. Ett befriande av inkomster under ortsavdragets nivå från skatter och avgifter kan betraktas som en etapp på vägen till skattefinansiering av grundförmånerna inom socialförsäkringen. Tekniskt eller formellt sett kan visserligen en viss avgiftsfinansiering upprätthållas vid en tillämpning av ortsavdragen i fråga om socialförsäkringsavgifterna. Det är emellertid uppenbart att en sådan avgiftsfinansiering skulle bli alltmer illusorisk och i än mindre grad än nu kunna ge uttryck för den faktiska försäkringskostnaden. Det är också uppenbart att hänsyn måste tagas till förekomsten av sådana avgifter vid utformningen och avvägningen av skattesystemet, särskilt i fråga om den progressiva skalan vid den statliga inkomstbeskattningen. Även det ofta anförda skälet att påförandet av en ej försäkringsmässig utan formell avgift har psykologisk betydelse, emedan det bidrar till ökade insikter i fråga om sambandet mellan kostnad och förmån, skulle förlora sin nuvarande

vikt. Skall ett sådant skäl tillmätas någon avgörande betydelse, måste det uppenbarligen föreligga ett direkt samband mellan avgift och förmån. En sådan ordning är dock inte önskvärd och inte heller möjlig. För den enskilde är det den totala skatte- och avgiftssumman som är av reellt intresse.

Ur administrativa synpunkter är en uppdelning på skatter och olika slags avgifter ej önskvärd. Påförandet av t. ex. folkpensionsavgift medför ett omfattande merarbete för skattemyndigheterna. I fråga om sjukförsäkringsavgifterna är det administrativa merarbetet ännu större till följd av att specificerad redovisning enligt gällande ordning måste lämnas sjukkas-seorganisationen. En övergång till enbart skattefinansiering av de grundläggande socialförsäkringsförmånerna skulle således medföra betydande besparingar och rationaliseringar inom administrationen och förvaltningen.

Det tyngst vägande skälet för en övergång till skattefinansiering ligger emellertid i det socialpolitiska förmånssystemets grundtanke, som enligt motionärernas mening är, att medborgarna genom samhället solidariskt skall tillförsäkra varandra en god grundtrygghet. Förmånerna måste i princip vara lika för alla medborgare, och kostnaden måste fördelas efter härkraft och framför allt inte inkräkta på de inkomster, som ligger inom grundtrygghetens ram. Beskattningen är utformad med hänsyn till en sådan härkraftsprincip. Den bör således på ett ändamålsenligt sätt kunna utnyttjas för en riktig fördelning av kostnaderna. Motionärerna förordar, att de grundläggande förmånerna inom socialförsäkringarna, t. ex. folkpensionerna samt inom sjukförsäkringen grundsjukpenning, sjukvård, barn-tillägg o. d., helt skattefinansieras. Utredning i detta syfte bör företagas utan dröjsmål. Då allmänna skatteberedningen överväger hela avgifts- och skattesystemets utformning synes det lämpligast att den erhåller även detta utredningsuppdrag.

Till stöd för yrkandet i de likalydande *motionerna I:474 och II:537* anföres i huvudsak följande. 1961 års höstriksdags beslut rörande viss om-läggning av beskattningen innebär, att den som har 2 940 kr i taxerad inkomst måste betala 117:60 kr i folkpensionsavgift och 48 kr till den allmänna sjukförsäkringen, eller sammanlagt 165 kr om året, vilket är mycket pengar för inkomsttagare i en sådan inkomstklass. Då avgiften till folkpensioneringen är maximerad till 600 kr för gifta, oavsett om vederbörande är miljonär eller vanlig inkomsttagare, framstår orättvisan i nuvarande system med all tydlighet. I belysning av den inkomststatistik, som finns i årets statsverksproposition, ter sig systemet med särskilda socialförsäkringsavgifter orimligt. Inte mindre än 1 300 000 har högst 5 000 kr i årsinkomst. Motionärerna anser att ingen, som har lägre taxerad inkomst än det fastställda skattefria ortsavdraget, skall betala socialförsäkringsavgift. Enligt motionärernas mening bör folkpensionen och den allmänna sjukförsäkringen helt skattefinansieras liksom andra sociala reformer.

Utskottet

För närvarande gäller skilda system för finansiering av de olika socialförsäkringarna. Så t. ex. finansieras sjuk- och moderskapsförsäkringen med sjukförsäkringsavgifter, arbetsgivarbidrag och statsbidrag. Kostnaderna för folkpensioneringen bestrides av staten med bidrag från kommunerna såvitt angår vissa förmåner. Staten tillgodogör sig därvid de folkpensionsavgifter som upptas i samband med de allmänna skatterna. Tilläggs pensioneringen åter bekostas genom avgifter, som inflyter till allmänna pensionsfonden. Även avkastningen av fondmedlen får användas till att bestrida utgifterna för sistnämnda försäkring. Slutligen må nämnas att också yrkesskadeförsäkringen följer sitt eget finansieringssystem.

De föreliggande motionsyrkandena syftar till att åstadkomma en utökad finansiering med skattemedel av socialförsäkringarna. Sålunda yrkas i motionerna I: 455 och II: 543 riksdagsskrivelse med begäran att frågan om skattefinansiering av de grundläggande socialförsäkringsförmånerna måtte hänskjutas till allmänna skatteberedningen för utredning. De försäkringar, som avses i motionerna, är sjukförsäkringen och folkpensioneringen. Ett liknande utredningsyrkande framställes i motionerna I: 474 och II: 537.

Utskottet vill till en början erinra om att avgift för sjukvårdsförsäkringen och försäkringen för grundsjukpenning hittills skolat erläggas av medlem i allmän sjukkasse, vars till statlig inkomstskatt taxerade inkomst uppgår till minst 1 200 kr. I enlighet med statsmakternas ställningstagande i samband med 1961 års skattereform framlägges i proposition nr 90 förslag om höjning av inkomstgränsen till 2 400 kr, taxerad inkomst, vad gäller avgift för sjukvårdsförsäkringen, medan uttaget av avgiften för grundsjukpenningförsäkringen avses skola omläggas så att avgiften inte längre beror av den taxerade inkomsten utan erlägges av var och en som är försäkrad för sådan sjukpenning. Beträffande påföring av avgift till folkpensioneringen gällde tidigare beloppsgränsen 1 200 kr, taxerad inkomst. Nyssnämnda skattereform innefattade emellertid även beslut om höjning av gränsen till 2 400 kr, taxerad inkomst.

Nu berörda reformer har bl. a. syftat till att skapa förutsättningar för att befria mindre inkomster från deklaraionsplikt. Så har också med tillämpning fr. o. m. nästa års taxering skett beträffande fysiska personers årsinkomster under 2 400 kr. Såsom föregående års bevillningsutskott framhållit i samband med behandlingen av skattereformen talar emellertid vissa skäl för att uttagandet av socialförsäkringsavgifter inte skulle ske i de fall då vederbörande inte påföres beskattningsbar inkomst. Främst beträffande gifta skattskyldiga, för vilka numera gäller ett Ortsavdrag av 4 500 kr över hela riket, kommer i fortsättningen socialförsäkringsavgifter att uttas trots att sådana skattskyldiga inte blir påförda inkomstskatt.

Utskottet delar uppfattningen att frågan om finansieringen av socialförsäkringarna bör övervägas, inte minst ur synpunkten att söka åstadkomma

en ökad samordning av de nuvarande olika principerna i detta hänseende. Denna fråga torde emellertid redan nu vara föremål för uppmärksamhet inom allmänna skatteberedningen, som enligt direktiven har att pröva bl. a. huruvida ett eventuellt ökat uttag av indirekta skatter bör ske i samband med motsvarande reduktion av direkta skatter och obligatoriska försäkringsavgifter. Då motionärernas utredningsyrkanden med hänsyn härtill redan får anses vara tillgodosedda, anser sig utskottet inte böra föreslå riksdagsskrivelse i ämnet.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 455 av herr Bengtson m. fl. och II: 543 av herr Hedlund m. fl. om utredning angående skattefinansiering av socialförsäkringsförmånerna, m. m., ävensom

2) de likalydande motionerna I: 474 av herrar Öhman och Lager samt II: 537 av herr Hagberg m. fl. om utredning angående slopande av socialförsäkringsavgifterna, m. m.,

samtliga motioner i vad de behandlas i detta betänkande, måtte — i den mån de icke kan anses besvarade med vad utskottet ovan anført — av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 26 april 1962

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson, Hagberg, Söderquist, fröken Ranmark, herrar Oscar Carlsson, Wårnberg, Lundström, Gösta Jacobsson, Hellebladh* och Sundin; samt

från andra kammaren: herrar Brandt i Aspabruk, Nilsson i Svalöv, Kärrlander, Engkvist, Christenson i Malmö, Magnusson i Borås, Andersson i Essvik, Forsberg, Nilsson i Tvärålund* och Larsson i Umeå*.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Särskilt yttrande

av herrar *Hagberg, Söderquist, Lundström, Gösta Jacobsson, Nilsson i Svalöv, Christenson i Malmö, Magnusson i Borås och Larsson i Umeå*, vilka anført följande:

»Vad gäller frågan om socialförsäkringarnas finansiering, vill vi erinra om att den allmänna skatteberedningen enligt direktiven i samband med översynen av skattesystemet även skall ingå på denna fråga. I detta sammanhang vill vi framhålla, att ett fastare samband mellan ifrågakommande socialförsäkringars förmåns- och avgiftssida synes önskvärt. Försäkringarnas sociala karaktär motiverar å andra sidan en sådan utformning av finansieringen att personer med mycket låga inkomster befrias från avgifter eller erhåller nedsatt avgift. Det är emellertid naturligt att socialförsäkringarnas finansiering avväges i samband med den samlade översynen av skattesystemet. Att på förhand binda utredningen vid en viss lösning bör enligt vår mening inte ifrågakomma.»